నూకలు

రవి ఆఫీసులోకి అడుగుపెట్టే సమయానికి ఒక్క శాల్తీ రాలేదు. సమయం తొమ్మిదింపావు. తొమ్మిదింటికే వచ్చి ఆఫీసర్‌గారి రూంని శుభ్రం చేసి ఉంచాల్సిన ప్యూన్ రాలేదు. ఎనిమిదిన్నరకే వచ్చి ఆఫీస్ మొత్తం వూడ్చి బల్లలూ, కుర్చీలు తుడవాల్సిన స్వీపర్ రమణమ్మ రాలేదు. తొమ్మిదింపావుకి రావాల్సిన ఆఫీసరూ రాలేదు.

తను కూర్చునే కుర్చీని-బల్లని తనే తుడుచుకుని కూర్చున్నాడు రవి. మరు నిమిషం ఫైల్స్ చదివి నోట్ తయారుచేసే పనిలో నిమగ్నమైపోయాడు.

అది కేంద్ర ప్రభుత్వ కార్యాలయం. వారానికి అయిదు రోజులే పని. పనిగంటలు తగ్గకూడదన్న ఉద్దేశంతో ఇంతకు క్రితం ఉదయం పది నుంచి సాయంత్రం అయిదు వరకూ ఉండే ఆఫీస్ టైంని ఉదయం తొమ్మిదింపావునుండి సాయంత్రం అయిదూ ముప్పావు వరకూ పెంచారు. అయినా పదికి ముందుగా ఎవ్వరూ రావు. అయిదు తర్వాత ఎవ్వరూ ఉండరు.

ఆఫీసర్ విశ్వనాథం పదింటికి వచ్చాడు. తన రూంలోకి వెళ్ళగానే బర్రుమని బజ్జర్ మోగించాడు.

రవికి అతని చర్య అర్థరహితమనిపించింది. అతను తన ఛాంబర్‌లోకి వెళ్ళేముందు చూసుకునే ఉంటాడు కదా-ప్యూన్ రాలేదన్న విషయం తెలిసీ బజర్ మోగిస్తే ఎవరు పలుకుతారని అతని ఉద్దేశం?

మరలా బెల్ మోగింది. ఈసారి ఎక్కువ సేపు మోగింది.

'ఆఫీసర్‌గారు కదా-పోనీలే' అనుకుని రవి అతని రూంలోకెళ్ళాడు.

విశ్వనాథం చిరాగ్గా ఉన్నాడు. రవిని చూడగానే-అతను చెప్పిన 'గుడ్ మార్నింగ్ సార్'ని పట్టించుకోకుండా "ఏడండీ ప్యూను? ఇంకా రాలేదా? లేక వచ్చి బైటెక్కడైనా నిలబడి బీడీ కాలుస్తూ బాతాఖానీ కొడ్తున్నాడా?" అని అడిగాడు.

"ప్యూన్ రాలేదు సార్-స్టాఫ్ కూడా ఎవ్వరూ రాలేదు"

"ఎందుకొస్తారండీ? రారు . . . గవర్నమెంటాఫీస్ కదా. నెల తిరగ్గానే పనిచేసినా చేయకున్నా

తేరగా జీతం వస్తుందిగా. అయినా తొమ్మిందిపావుకి ఆఫీస్‌కి రావాల్సింది పది దాటినా రాలేదంటే ఏమనాలి? అటెండెన్స్ రిజిస్టర్ పట్రండి . . . అందరికీ రెడ్‌మార్క్ పెట్టేస్తాను."

"అటెండెన్స్ రిజిస్టర్ సూపర్‌వైజర్‌గారి దగ్గర ఉంటుంది. ఆయన కూడా రాలేదు సార్"

"అదేనండీ మన దౌర్భాగ్యం. పంక్చువాలిటీ అనేది మొదట మన నుండే ప్రారంభం కావాలి. ఆఫీస్ సిబ్బందిని అజమాయిషీ చేయాల్సిన సూపర్‌వైజరే పది దాటినా రాకపోతే-మిగతా స్టాఫ్‌ని తొమ్మిదింపావుకే ఆఫీసులో ఉండాలని శాసించే నైతిక బలం అతను కోల్పోయినట్లే కదా" అన్నాడు రవిని కూచోమని సైగ చేస్తూ.

'మీరు కూడా రోజూ ఆలస్యంగానే వస్తారు కదా. మరి ఆఫీసర్ అయిఉండీ, మిగతా సిబ్బందికి ఆదర్శంగా ఉండాల్సిన మీరే ఆలస్యంగా వస్తే స్టాఫ్ మీ మాటకు విలువ ఇస్తారా సార్' అని రవి మనసులో అనుకున్నాడు తప్ప పైకి అనలేకపోయాడు.

"మీకు అప్పగించిన పని ఎంతవరకైంది?" నవ్వుతూ అడిగాడు విశ్వనాథం.

"సార్, మన ఆఫీసులో ఐదుగురు గుమస్తాలున్నారు. మీరేమో అందరూ చేయాల్సిన పనిని నా ఒక్కడి మీదే వేసి చేయమంటున్నారు. మిగతా నలుగురూ పిక్నిక్‌కి వచ్చినట్లు ఆఫీస్‌కొచ్చి మూడు టీలు, ఆరు సిగరెట్లుగా జల్సా చేసి, నెల తిరిగేసరికి జీతాలు పుచ్చుకుంటున్నారు. ఇది అన్యాయంగా మీకు అన్పించటం లేదా?"

"మీరే అలా అంటే ఎలా మిస్టర్ రవీ? మీరొక్కరే మన ఆఫీసులో సిన్సియర్‌గా పనిచేసేది. ఇంకో పదిరోజుల్లో ఇన్‌స్పెక్షన్ ఉంది. మిగతా నలుగుర్ని నమ్మి పని అప్పగిస్తే నాకు అక్షింతలు ఖాయం. మీకు బర్డెనే . . . కాదనను. మీరు రేపోమాపో సూపర్‌వైజర్ అవుతారు. ఆ తర్వాత . . . ఆఫీసర్ అవుతారు. మీ కాన్ఫిడెన్షియల్ రిపోర్ట్‌లన్నీ ప్రత్యేక శ్రద్ధతో రాస్తాను. మీకు మంచి భవిష్యత్తు ఉంది. మీరే ఎలాగోలా పనంతా పూర్తి చేయాలి." అతని పొగడ్తలు రవికి ఇసుమంతైనా రుచించలేదు.

"కష్టం సార్-కనీసం ఇంకొక్క హ్యాండ్‌నైనా ఇవ్వండి"

"ఎవర్నిమ్మంటారో మీరే చెప్పండి"

"సుదర్శన్ ఉన్నాడు కదండీ . . . ఖాళీగా కూచుని ఉంటాడు. మీరతనికి ఏ పనీ అప్పగించరాయె."

"పని అసైన్ చేయటం సమస్యకాదు రవీ. ఆ పనిని అతను సక్రమంగా చేయగలడా లేదా అనేది ఆలోచించాలి. అతను చేశాడనుకోండి. తప్పులతడకలు . . . ఆడిట్ అబ్జెక్షన్లు. డబుల్

పని అవుతుంది తప్ప సుఖమేముంది చెప్పండి? దానికి తోడు అతను ఫిజికల్లీ హ్యాండికాప్డ్ కదా."

"అయితే ఏమిటిసార్? జీతం తీసుకోవడం లేదా? మనమేమీ అతను చేయలేని పనిని చేయమని చెప్పటం లేదుగా. రోజుకు పదిసార్లు మెట్లెక్కి దిగమనో లేకపోతే పరుగెత్తమనో అంటే తప్పు. అతను చక్రాల కుర్చీలో వస్తాడు. నిజమే - కానీ చేతులు రెండూ బాగానే ఉన్నాయిగా - మెదడు సవ్యంగానే పనిచేస్తుందిగా. అతనికి ఫైళ్ళు చూడటం రాదని వదిలేస్తే ఎలా సార్? అతనికి నేర్పాలి. రోజూ ఆఫీస్‌కొచ్చి పేపర్ చదువుకోవటం, పనికిరాని కబుర్లు చెప్పటం తప్ప అతను చేస్తున్నదేమిటి? హ్యాండికాప్ అన్న కన్‌సర్న్ మనకుండటం న్యాయమే- కానీ మరీ ఆఫీసు ధర్మసత్రం కాకూడదు. ఎవరు చేయగల పని వాళ్ళు చేస్తేనే కదా ప్రగతి సాధ్యపడుతుంది. మన వంతు సహకారం అందిస్తేనే కదా దేశం పురోగతి సాధిస్తుందీ."

"అందమైన వాక్యాల్తో స్పీచ్ ఇవ్వటం నాకూ వస్తుంది. కానీ అతను మాట వినే రకం కాదు. మొండికేస్తాడు. ఏం చేయగలం చెప్పండి? కావాలంటే మీరు చెప్పి చూడండి. అతను ఒప్పుకుంటే నాకేం అభ్యంతరం లేదు."

"అలా అంటారేమిటి సార్? అతను ఒప్పుకోవడమేమిటి? మనం మన స్వంతపని అంటగట్టటం లేదుగా . . . ఆఫీస్ పని. చేయడం అతని బాధ్యత. అతని చేత జీతానికి సరిపడా పని చేయించుకోవడం మీ బాధ్యత. పోనీండి. నాకెందుకు? కనీసం క్రిష్ణయ్యతో చెప్పండి."

"అతనా? నేను ఉద్యోగంలో ఉండాలనే ఉందా? అతన్దంతా క్రిమినల్ బ్రెయిన్ కదండీ . . . ఎప్పుడు అవకాశం దొరుకుతుందా, ఎదుటివ్యక్తిని ఇరికిద్దామా అని చూస్తుంటాడు. అతను తెలివికలవాడే-కానీ అతితెలివి. డేంజరస్ తెలివి. మనం ఇచ్చే ప్రతి ఫైలునీ తన లాభానికి ఎలా వాడుకోవాలా అని ఆలోచిస్తుంటాడు. ఏదీ వీలుకాకపోతే ఫైళ్ళని కిలోల లెక్కన అమ్ముకుంటాడు. మీకు తెలియదా చెప్పండి."

"అతని మీద యాక్షన్ తీసుకోండి. అతను మరలా ఇల్లీగల్‌గా ప్రవర్తించకుండా కట్టడి చేయండి. సస్పెండ్ చేయండి . . ."

"అతని మీద ఇప్పటికే డిసిప్లినరీ ప్రొసీడింగ్స్ నడుస్తున్నాయి. అంతకంటే మనం చేయగలిగింది ఏముంది? అతను చేసే అక్రమాలు మనకు తెలుసు. కానీ సరియైన రుజువులు లేకుండా సస్పెండ్ చేయడం సాధ్యం కాదు. అందుకే అతన్ని వదిలేసి మరో ఛాయిస్ చెప్పండి"

రవి ఓ నిమిషం ఆలోచించాడు. సుదర్శన్, క్రిష్ణయ్యల్ని వదిలేస్తే మిగిలింది ఇద్దరే-పాషా, క్రిస్టాఫర్. పాషా ఆఫీస్‌కి రాడు. అదేమని అడిగితే మెడికల్ లీవు మీద నెలల తరబడి శెలవు పెట్టేస్తాడు. క్రిస్టాఫర్‌కి మతిస్థిమితం లేదు. ఆఫీస్‌లో కూచుని తనలో తనే ఏదో మాట్లాడుకుంటూ ఉంటాడు. దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తూ . . . హఠాత్తుగా కనుబొమలు ముడివేసి రౌద్రంగా మొహం పెడ్తాడు. ఎటొచ్చీ అల్లరి చేయడు-బుద్ధిగా కూచుని మొహంలో దిగులు, కోపం, విచారంలాంటి హావభావాలు ప్రదర్శిస్తూ-గాల్లో ఏవో గీతలు గీస్తూ ఉంటాడు. అతని భార్య పక్కింటి శ్యామ్యూల్‌తో లేచిపోయిన దగ్గర్నుంచీ ఇదేవరస. పిల్లలిద్దరూ పసివాళ్ళు. ఇతన్ని ఉద్యోగంలోంచి తీసేస్తే వాళ్ళు రోడ్డున పడ్తారు.

"ఇంకెవరున్నారు సార్? క్రిస్టాఫర్ సంగతి మనకు తెల్సిందే-పాషా ఆఫీసుకి రాడు-ఓ మెమో ఇచ్చి పాషాను పిలిపించండి సార్-మీరలా వూరుకుంటే పనులెలా జరుగుతాయి?"

"నా చేతుల్లో ఏముందండీ? మన రూల్స్ అలా ఏడ్చాయి. మెడికల్ సర్టిఫికెట్స్‌ని బజార్లో పిప్పరమెంట్లు కొనుక్కున్నట్లు కొనుక్కోవచ్చాయె. దాన్ని నా మొహాన పడేసి వెళ్ళిపోతే నేనేం చేయగల్ను?"

"అతనికి నిజంగా ఏ అనారోగ్యమూ లేదు సార్. మనిషి దుక్కలా ఉన్నాడు. శెలవ పెట్టి సైడ్ బిజినెస్ చేసుకుంటున్నాడు. ఇటు నెల కాగానే జీతమూ వస్తుంది. అటు వ్యాపారం కూడా లాభసాటిగా ఉంది. అతని పనే హాయిగా ఉంది."

"నాకూ తెలుసు. నేను మెమో ఇస్తే అతను కోర్టుకెళతాడు. కోర్టు డాక్టరిచ్చిన సర్టిఫికెట్‌ని నమ్ముతుంది తప్ప అతను 'ఫిట్ యాజ్ ఎ ఫిడిల్' అని మీరూ, నేనూ అంటే నమ్మదు. మెడికల్ లీవులో ఉన్న అభాగ్యుణ్ణి జాయిన్ కమ్మని బలవంత పెట్టటానికి నీకెన్ని గుండెలు అని నన్ను నిలదీస్తుంది."

"మరి వీళ్ళందరి పని నేనొక్కణ్ణే ఎంత కాలమని చేయను?"

"మీ ప్రాబ్లం అర్థం చేసుకోగలను. గత్యంతరం లేకే మీపైన భారం మోపాల్సి వస్తోంది. త్వరలో ప్రభుత్వం వాలంటరీ రిటైర్‌మెంట్ స్కీం అనౌన్స్ చేయబోతోంది. వీళ్ళలో ఒక్కరిద్దరైనా వి.ఆర్.యస్‌కి ఆప్ట్ చేస్తారనుకుంటున్నా. ఆ రకంగా మనకు కొంత చెత్తయినా తగ్గుతుందిగా" అదో రకంగా నవ్వాడతను.

"హాయిగా ఆఫీస్‌లో పనీపాటా లేకుండా కూచుని-జీతం తీసుకుంటూ-దాన్ని కాదని కాలదన్నుకుని వి.ఆర్.యస్ తీసుకునే వెర్రివెధవలు ఎవరుంటారు సార్? చివరికి మతి సరిగ్గా లేని మన క్రిస్టాఫర్ కూడా అందుకు ఒప్పుకోడు."

"అలా తీసిపారేయకండి మిస్టర్ రవీ. మన ప్రభుత్వం పదిశాతం ఉద్యోగుల్ని వదిలించుకునే కృతనిశ్చయంతో ఉంది. అందులో ఇలాంటివాళ్లు కొట్టుకునిపోతే మన ఆఫీసు పని సామర్థ్యం, నాణ్యత తప్పకుండా పెరుగుతాయి. అప్పటివరకూ మీరే ఎలాగో సర్దుకుపోవాలి-ప్లీజ్" అన్నాడు అభ్యర్థనగా.

రవి నిట్టూర్చి బైటికి వచ్చాడు.

సమయం పదింపావైంది.

స్వీపర్ రమణమ్మ నీటుగా సింగారించుకుని ఆఫీస్‌లోకి అడుగు పెట్టింది.

'ఈ రెండేళ్లలో ఎంత నున్నగా, బలంగా తయారైందీ' అనుకున్నాడు రవి.

రమణమ్మ రవి వాళ్ళింట్లో పాచి పని చేసేది. మరో రెండు మూడిళ్ళలో పనిచేసుకునే రమణమ్మ పూచిక పుల్లలా ఉండేది. మొగుడు రోజూ తాగొచ్చి చితక బాదేవాడు. ఇంత బలహీనమైన శరీరం అన్నన్ని దెబ్బల్ని ఎలా భరిస్తుందోనని తను బోల్డు జాలిపడిపోయేవాడు. నలుగురు పిల్లలున్నారని-వాళ్ళ కడుపులు నింపటం కనాకష్టంగా ఉందని ఓసారి తన కాళ్ళా వేళ్ళాపడి బతిమాలితే, ఈ ఆఫీస్‌లో రెండేళ్ళక్రితం తనే చేర్పించాడు. అపుడేదో టెంపరరీ వేకెన్సీ ఒకటుందని తెలుసుకుని ఆఫీసర్‌గార్ని ఒప్పించి రమణమ్మని జాయిన్ చేయగలిగాడు. ఇపుడామె పర్మినెంట్ ఉద్యోగస్థురాలైంది. గవర్నమెంట్ సొమ్ము తిని బాగా వళ్ళు చేసింది. బలహీనంగా ఉండే ఒకప్పటి రమణమ్మకూ-పీపాలా పూరిన ఈ రమణమ్మకూ అస్సలు పోలికే లేదు.

చీపురుకట్ట వయ్యారంగా పట్టుకుని-పైపైన పది నిముషాల్లో వూడ్చేసి "వస్తానయ్యా-ఇంట్ల మస్తు పనుండాది" అంది రవితో.

"రమణమ్మా . . . మీ ఇల్లయితే ఇలానే శుభ్రం చేస్తావా?" అన్నాడు రవి.

"గిట్లనే చేస్త-ఏం ఫర్కున్నదో చెప్పుమల్ల" ఎదురు ప్రశ్నించింది.

వాదనతో లాభం లేదని లేచి కుర్చీలు, బల్లలు పక్కకులాగి మూలల్లో పేరుకుపోయిన దుమ్మంతా దగ్గరుండి తుడిపించాడు. రమణమ్మ అయిష్టంగా మూతి బిగించి ఏదోలా అయిందనిపించింది.

స్వీపర్ సాయంత్రం నాలుగు వరకైనా ఆఫీసులో ఉండాలి. కానీ రమణమ్మ అరగంటకు మించి అరక్షణం ఉండదు. ఆఫీస్ పని దొరికింది గదా అని ఇళ్ళలో పనిచేయటం ఆమె మానుకోలేదు. అందుకే ఏదో ఓ సాకు చెప్పి జారుకుంటుంది.

ఆమె వెళ్ళిపోయాక గుమాస్తాలు ఒక్కరొక్కరే రావటం ప్రారంభించారు. ప్యూనుతో

కబుర్లాడుతూ సూపర్‌వైజర్ ఆఫీస్ ప్రవేశం చేశాడు.

సూపర్‌వైజర్ దగ్గరున్న అటెండెన్స్ రిజిస్టర్ తీసుకుని సంతకం పెడుతూ, "సార్! ఇప్పుడు టైం పావుతక్కువ పదకొండు. ఈ టైంలో మాచేత సంతకాలు పెట్టించుకునే భాగ్యానికి రిజిస్టర్‌ని మీ అల్మైరాలో లాక్‌చేసి భద్రపరచాల్సిన అవసరం ఏముంది?" అన్నాడు రవి.

"అమ్మమ్మా! అలా అనకండి రేపటి, ఎల్లుండి సంతకాలు కూడా ఈరోజే పెట్టేసే ప్రబుద్ధులున్నారు. కాదంటారా?"

"నిజమే. అలాంటప్పుడు మీరు మా అందరికంటే ముందొస్తే బావుంటుంది కదా"

"చూడండి మిస్టర్ రవీ! మీరు సీనియర్, కాబోయే సూపర్‌వైజర్. అంతే గాని నాపై ఆఫీసర్ కాదు. ఆయనే అడగడు. మీరేంటండీ ప్రాణాలు తినేస్తున్నారు! ఆఫీసు మొత్తం మీ వల్లనే నడుస్తుందన్న అహం ఉంది చూశారూ అదంత మంచిది కాదు."

"నా ఉద్దేశం మిమ్మల్ని తప్పుపట్టడం కాదు. మీరు మా అందరికీ ఆదర్శంగా ఉండొచ్చుకదా అని . . ."

"ఆదర్శమా నా బొందా? నాకున్న సమస్యలు మీకేం తెలుస్తాయి? రాత్రి మా ఇంటావిడతో మళ్ళీ గొడవ. పక్కింటి వనజతో నాకు సంబంధం ఉందని ఒకటే ఏడుపు. వనజ నాతో చనువుగా ఉండటం నిజమేననుకో. ఆమెలో ఆ బింకం, పొంకం నలభైయేళ్ళొచ్చినా సడలలేదంటే నమ్ము. మొగుడు ముండాకొడుకు క్యాంపులంటూ దేశాలు పట్టుకు తిరుగుతాడాయె. ఆమాత్రం ఇరుగూ పొరుగూ పట్టించుకోకపోతే బావుండదని కొద్దిగా ప్రొసీడ్ అయినాను. అంతే. రాత్రంతా రామరావణ యుద్ధం అనుకో . . . నిద్ర పోతే ఒట్టు . . . మీ అందరికీ తెలిసిందేకదా మా ఆవిడ సంగతి! వట్టి అనుమానస్థురాలు."

'ఇతనికిదో జబ్బు–రిటైర్‌మెంట్‌కి ఇంకా రెండేళ్ళుంది. ఎప్పుడూ ఆడవాళ్ళు–వాళ్ళతో అతని సాన్నిహిత్యం - రాసక్రీడలు - వాళ్ళావిడ పోట్లాటలు - ఇవే మాట్లాడ్తుంటాడు. అధవా అవన్నీ నిజమే అనుకున్నా వాటికీ, ఆఫీసుకి లేటుగా రావడానికీ ఉన్న బాదరాయణ సంబంధం ఏమిటో? వ్యక్తిగత సమస్యలు ఇంటి దగ్గరే వదిలి రావాలి. వాటిని ఆఫీసు ప్రాంగణంలోకి మోసుకొస్తానంటే ఎలా?' అనుకున్నాడు రవి.

వెళ్ళి తన సీట్లో కూచుని ఫైళ్ళు ముందరేసుకుని–పనిలో నిమగ్నమైపోయాడు. ఓ గంట గడిచాక ప్యూన్ వచ్చి ఆఫీసర్‌గారు పిలుస్తున్నారని చెప్పాడు.

రవిని చూడగానే విశ్వనాథం నవ్వుతూ "మీరు ఓవర్ బర్డెన్ అవుతున్నారని నాకు తెలుసు. కానీ ఏం చేయను? మీలాంటి ఎఫిషియంట్ ఆల్ రౌండర్ మరొకరు లేరు. ఈ లెటర్ చాలా

అర్జంట్. కొద్దిగా టైప్ చేసి పెట్టండి" అన్నాడు.

"మన స్టెనో సుబ్రహ్మణ్యం సీట్లోనే ఉన్నాడు- పిలిచి డిక్టేషన్ ఇవ్వండి"

"మిస్టర్ రవీ! మీతో సమస్య ఇదే . . . అన్నీ తెలిసి ఉండి కూడా మాట్లాడ్తారు. సుబ్రహ్మణ్యం కాఫీలు, టీలు తాగడు. వాటి బదులు బ్రాందీలు, విస్కీలు తాగుతాడు. పచ్చి తాగుబోతు. ఉదయం లేచి సారాయితో మొహం కడుక్కునే రకం. అందుకే వణుకుడు రోగం వచ్చింది. అతని చేతులు మూర్ఛరోగికి మల్లే ఎలా వణుకుతాయో గమనించారా? ఇక అతనేం టైపుచేస్తాడు? 'ఏ' అక్షరం బదులు 'యస్సో', 'డి' నో టైపు చేస్తాడు. మరలా మనకే శ్రమ. ఇది కొద్దిగా చేసి పెద్దురూ"

"సరే ఇవ్వండి. కానీ ఇలా ఎంతకాలం సార్? పనిరాని వాళ్ళనీ, పనికిరాని వాళ్ళనీ తేరగా కూచో బెట్టి జీతాలివ్వడం న్యాయం కాదు. ఉద్యోగాలు లేక వేలాదిమంది విద్యాధికులైన యువతీ యువకులు నిరాశానిస్పృహల్లోకి జారిపోతుంటే, మనం ఉద్యోగాలిచ్చి సోమరిపోతుల్ని పోషిస్తున్నాం. జీతాన్ని సంపాదించుకోవాలి గానీ దాన్ని దానంగా అందుకోకూడదు సార్! అసలు ప్రభుత్వ సంస్థలన్నిటినీ ప్రైవేటీకరిస్తే మంచిది. పని చేయని వాళ్ళని పీకేసి ఎఫిషియంట్ అండ్ హార్డ్ వర్కింగ్ వ్యక్తుల్ని ఆర్గనైజేషన్‌లోకి ఆహ్వానించవచ్చు."

"ఎందుకు మిస్టర్ రవీ . . . వి. ఆర్. యస్. ఉందిగా అప్పుడు జల్లెడలోంచి నూక పడిపోయినట్లు ఈ సోమరిపోతులూ, తాగుబోతులూ, పని ఎగ్గొట్టేవాళ్ళూ అందరూ హాయిగా ఇళ్ళకెళ్ళి కూచుంటారు. స్కీం చాలా ఆకర్షణీయంగా ఉంటుందిట. ఆ వచ్చే డబ్బుని బ్యాంక్‌లో వేసుకుంటే జీతంతో దాదాపు సమానంగా డబ్బులొస్తాయి. ఇంటి దగ్గర కూచుని బిజినెస్ ఏమైనా చేసుకోవచ్చు. లెటజ్ వెయిట్" అన్నాడు ఆశాభావంతో.

*****

ప్రభుత్వం వి.ఆర్.యస్. స్కీం ప్రవేశ పెట్టింది. రవి పనిచేస్తున్న ఆఫీసు నుండి రిటైర్‌మెంట్ కోరుకుంటూ ఒకే ఒక్క అప్లికేషన్ దాఖలు చేయబడింది. రవికి పని మీద ఉన్న శ్రద్ధనీ, అంకితభావాన్నీ, నైపుణ్యాన్ని అర్థం చేసుకున్న ఓ ప్రైవేట్ సంస్థ ఆకర్షణీయమైన జీతంతో అతనికి ఉద్యోగం ఆఫర్ చేయటం వల్ల రవి వాలంటరీ రిటైర్‌మెంట్ తీసుకున్నాడు.

జల్లెడలోంచి జారిన నూక ప్రభుత్వోద్యోగులుగా మిగిలి పోయి-జల్లెడలో మిగిలిన నాణ్యమైన గింజలు ప్రైవేట్ సంస్థల పరమై-వాటికి వరమైనాయి.

(ఆంధ్రభూమి సచిత్ర వారపత్రిక - 7, ఫిబ్రవరి, 2002)